

Bibliotekshaven på Slotsholmen

Når man går gennem porten til Bibliotekshaven fra Christiansborg-siden, ligger der umiddelbart, når man kommer ind, en fritliggende pavillon på højre hånd. Her finder man to eksempler på tæt tilbageklippede vedbend, hvoraf særlig gavlens bevoksning er interessant. Vedbenden danner her nærmest aftegningen af et træ på muren, og hvor afgrænsningen på de tre af siderne er som skåret efter en lineal, er linjeføringen nedadtil et resultat af vedbendens naturlige måde at vokse på.

Vi kan midt i al denne kontrol længes efter at smide beskæresaksen væk, slippe naturens kræfter fri og lade tingene vokse uhindret. Men havekunst og urban brug af planter indebærer en vis grad af kontrollerende formgivning, som det også fremgår af disse eksempler.

Der findes ikke nogen facitliste; men måske man med reference til zen-æstetisk tankegang kan sige, at modsætningen (eller den tilsyneladende modsætning) mellem *kultur* og *natur* forløses når eller i den udstrækning det lykkes at skabe situationer, som lader vedbendens oprindelige natur komme til udtryk.

Bevoksningerne på denne bygning er ikke så tykke som på selve biblioteksbygningen. Alligevel danner de en tæt filtret pude af blade og kviste, som udgør en kappe af stillestående luft, som mindsker varmeoverførslen både gennem konvektion og stråling. Facadebeplantninger som disse har derfor en reel isoleringsværdi, om end effekten er størst, når det ikke blæser og luftskiftet mellem bladene derfor kun er langsomt. Man kan således med en vis rimelighed karakterisere sådanne facadebeplantninger som den mest bæredygtige form for isolering.

*Bibliotekshaven på Slotsholmen
Rigsdagsgården
1218 København K*

Adgang i dagtimerne.

